

Ουκρανικό:

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης καλεί στην ενωτική σύνοδο τον Κιέβου Ονούφριο.

07 Δεκεμβρίου 2018.

Επιστολή απέστειλε ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος προς τον Μητροπολίτη Κιέβου κ. Ονούφριο, με την οποία τον καλεί να συμμετάσχει στην Ενωτική Σύνοδο της 15ης Δεκεμβρίου για την Αυτοκεφαλία της Εκκλησίας της Ουκρανίας.

Μάλιστα, στο πλαίσιο της επιστολής του ο Οικουμενικός Πατριάρχης, όχι μόνο προτρέπει τον Μητροπολίτη Κιέβου να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων συμμετέχοντας στην ενωτική σύνοδο και συνεισφέροντας στην ενότητα της Εκκλησίας, αλλά παράλληλα εκφράζει την πεποίθησή του ότι **«μπορεί να θέσει υποψηφιότητα για την θέση του Προκαθημένου»** της Αυτοκέφαλης Ουκρανικής Εκκλησίας.

Υπενθυμίζεται ότι στο συμβούλιο ενοποίησης των ουκρανικών ορθοδόξων εκκλησιών το οποίο θα λάβει χώρα στις τις 15 Δεκεμβρίου, όπως αρχικά έγραψε το Apostrophe, τα μέλη του κλήρου θα εγκρίνουν το κείμενο που έχει ήδη εκδώσει το Οικουμενικό Πατριαρχείο κατά την Αγία και Ιερά Σύνοδο της και θα εκλέξουν το νέο Προκαθημένό του, ο οποίος και θα παραλάβει εν συνεχεία τον Τόμο της Αυτοκεφαλίας από το Φανάρι.

Παραθέτουμε εδώ ολόκληρο το Πατριαρχικό Γράμμα, που αποκτά πλέον ιστορικό χαρακτήρα, το οποίο δημοσίευσε στην σελίδα του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ο Μητροπολίτης Περεγιασλάβ και Βίσενκου Αλέξανδρος, τον οποίον ο Πατριάρχης καλεί, επίσης, να συμμετάσχει στην Ενωτική Σύνοδο.

Δημοσιεύουμε και την Πατριαρχική Επιστολή προς τον Μητροπολίτη Αλέξανδρο, ο οποίος ανήκει στην υπό το Πατριαρχείο Μόσχας Ουκρανική Εκκλησία.

<https://www.dogma.gr/kosmos/oukraniko-o-oikoumenikos-patriarchis-kalei-stin-enotiki-synodo-ton-kievou-onoufrio/96739/>

Εκτυπώσιμο: https://www.imdleio.gr/diaf/2018/Ukr-patr_gram.pdf

Λοιθμ. Πρωτ. 1001

Τῷ Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κιέβου κυρίῳ Ὀνουφρίῳ, ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ
τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ,

Εἰς Κιέβον.

Γνωρίζετε ἀσφαλῶς ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἀδιασείστων ἀρχειακῶν ἐγγράφων ὅτι ἡ Ἱερά Μητρόπολις Κιέβου ἀνήκεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μητρῶς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἰδρυθεῖσα ὑπ' αὐτῆς ὡς χωριστὴ Μητρόπολις, ἐπιτεχουσα τὴν 60ὴν θέσιν εἰς τὸ Συνταγματίον τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ὑστερον δέ, ἡ μὲν ἐν τῷ κράτει τῆς Μεγάλῃς Ῥωσσίας τοπικὴ Σύνοδος, προσήμασι· τισὶ ἀβασίμοις, ἀπεσχίσθη πραξικοπηματικῶς ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῆς ἀρχῆς, ἥτοι τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας (1448), ἀλλ' ἐν τῇ πόλει τοῦ Κιέβου ἐγκαθίσταντο συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἕτεροι μητροπολίται, γνήσιοι καὶ κανόνικοί, τοῦ Κιεβινοῦ κλήρου καὶ λαοῦ μὴ δεχομένου τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸ τῆς Μοσχοβίας κέντρον. Ἡ κανονικὴ αὕτη τάξις διετηρήθη, παρὰ τὰς δυσκολίας τῶν καιρῶν, ἕως καὶ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1685^{ου}, ὅτε ὁ Πατριάρχης Μόσχας Ἰωακείμ, ἀντικανονικῶς παρενέβη εἰς ξένην ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, προαγαγὼν τὸν τότε Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Λουτοκίου Γεδεών εἰς Μητροπολίτην Κιέβου, δίχα, τῷ ὄντι, τῆς ἀδείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Πρὸς θεραπείαν τῆς ζημίας ταύτης καὶ διὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐντόνων ἀντιδράσεων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Κιέβου, μὴ δεχομένων τὴν ἀντικανονικὴν ἐκλογὴν καὶ μὴ ἀνεχομένων τὴν εἰσπήδησιν τοῦ Πατριάρχου Μόσχας, οἱ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ῥωσίᾳ βασιλεύοντες καὶ ἀρχιερατεύοντες ἐζήτησαν «δοθῆναι ἀδειαν τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ Μοσχοβίας χειροτονεῖν μητροπολίτην Κιέβου, ἥνικα ἐμμένει ὑστερουμένη γνησίῳ ἀρχιερέως ἢ μητρόπολις αὕτη».

Ὁ Ἀποστολικὸς καὶ Οἰκουμενικὸς ἡμῶν Θρόνος ἀπεδέξατο τὴν αἴτησιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως παρανομίαν ταύτην συνεχώρησε, συγκαταβάσει καὶ οἰκονομίᾳ χρησάμενος, καὶ «διὰ τε τὸ ὑπερβάλλον τοῦ τόπου διάστημα καὶ τὰς ἐπισυμβαινούσας μεταξύ τῶν δύο βασιλειῶν μάχας», πρωτίστως δέ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εὐρισκομένων χριστιανῶν, ἔδωκε οἰκονομικῶς, διὰ τοῦ ἀοιδίμου προκατόχου ἡμῶν Διονυσίου Δ', τὴν ἀδειαν, ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης Μοσχοβίας «χειροτονεῖν Κιέβου Μητροπολίτην», «ἐνός μόνου φυλαττομένου, δηλαδὴ ἥνικα ὁ Μητροπολίτης Κιέβου ἱερουργῶν εἴη τὴν ἀναίμακτον καὶ θείαν μυσταγωγίαν, μνημονεῦοι ἐν πρώτοις τοῦ σεβασμίου ὀνόματος τοῦ παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου».

Τοῦ ἐδραίου ἐκκλησιολογικοῦ καὶ κανονικοῦ τούτου ὄρου τῆς μνημονεύσεως τῆς κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε τῆς τοῦ Κιέβου πόλεως ποιμενάρχου μὴ τηρουμένου, ἄτε ὑποταγείσης τῆς Μητροπόλεως ταύτης πλήρως τῇ

Ἀγιοπάτη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, τῇ ἀφιλαδέλφῳ μεθοδεῖα αὐτῆς, κατὰ παράβασιν τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Η' τῆς ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, λέγοντος ὅτι: «μηδένα τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων ἐπαρχίαν ἐτέραν, οὐκ οὔσαν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τῆν αὐτοῦ, ἢ γοῦν τῶν πρὸ αὐτοῦ χεῖρα καταλαμβάνειν ἀλλ' εἰ καὶ τις κατέλαβε, καὶ ὑφ' ἑαυτὸν πεποιήται, βιασάμενος, ταύτην ἀποδιδόναι· ἵνα μὴ τῶν Πατέρων οἱ κανόνες παραβαίνωνται, μηδέ ἐν ἱερουργίας προσχήματι, ἐξουσίας ὕψος κοσμικῆς περιεοδύηται, μηδέ λάθωμεν τὴν ἐλευθερίαν κατὰ μικρὸν πολέσαντες ... Ἔδοξε τοίνυν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ, σφίζεσθαι ἐκάστη παρχία καθαρὰ καὶ ἀβίαστα τὰ αὐτῇ προσόντα δίκαια ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄνωθεν, κατὰ τὸ ἀλαιοκρατῆσαν ἔθος ... Εἰ δὲ τις μαχόμενον τύπον τοῖς νῦν ὠρισμένοις προσκομίσει, κυρον τοῦτον εἶναι ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ πάσῃ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ» καὶ μὴ σεβομένης σαύτως καὶ τῶν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ καὶ «Συνοδικῷ Ἐκδόσεως Γράμματι» προτροπῶν, ἀτά τὰς ὁποίας: «μηδενὸς κατὰ τοῦτο ἐναντιουμένου, ἢ ἀντιλέγοντος τὸ παράπαν, ὡς ὀλόγως καὶ δικαίως γεγονός. Ὁ δὲ παρά τὰ γεγραμμένα διανοηθεὶς ἢ ἄλλως πως οὐληθεὶς ἀπειθειαν ἢ ἐναντιότητα ἐνδείξασθαι, τῇ τοῦ Κυρίου διαταγῇ ἀντιστήσεται αἰ παρ' Ἐκείνου τὰς ἀντιμισθίας ἔξει ὡς καταφρονητῆς τῶν Πατριαρχῶν ὄντων ἰκόνων τοῦ Θεοῦ ἐμπύχων τε, καὶ ζωσῶν», διὰ πάντα ταῦτα, ἡ περὶ ἡμᾶς Ἁγία καὶ Ἐρά Σύνοδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 11ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., κανονικῶς ἀνεκάλεσε τὴν σχὺν τῶν πρὸ πολλοῦ καταργηθέντων μονομερῶς ὑπὸ τῆς ὑμετέρας πλευρᾶς καὶ τοῦ Ρωσσοῦ Πατριαρχείου Πατριαρχικῶν Γραμμάτων τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ' τοῦ ἔτους 1686^{ου}. Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν ὅτι ἡ ἱστορικὴ Μητρόπολις Κιέβου καὶ αἱ ἐν τοῖς ὅροις τῆς Οὐκρανίας κείμεναι ἐκκλησιαστικαὶ ἐπαρχίαι περιῆλθον πλέον εἰς τὴν πρὸ τῶν μνημονευθέντων Γραμμάτων ἱεροκανονικὴν κατάστασιν, ἤτοι εἰς τὴν ἐλήρη ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιοπάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Προσέτι δὲ, ἡ περὶ ἡμᾶς Ἁγία καὶ Ἐρά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀτά τὴν συνεδρίαν τῆς 22^{ης} Ἀπριλίου ἐ. ἔ., λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ κατὰ καιροῦς ἰτήματα κλήρου καὶ λαοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς εἰς ἰδιαιτέρον κυρίαρχον κράτος υγκροτηθείσης εὐλογημένης γῆς τῆς Οὐκρανίας, κυρίως ὁμως προσβλέπουσα εἰς ἐραπειάν τῶν ἀπὸ ἐτῶν σοβούντων σχισμάτων καὶ μερισμῶν, μὴ δυναμένης τῆς δελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Μόσχας τὴν θεραπείαν ταύτην ἐπιφέρειν, ἀπεφάσισεν ἰοφώνως, ἵνα ἀπονείμῃ καθεστῶς αὐτοτελοῦς ἐσωτερικῆς διαρθρώσεως, ἤτοι ὑτοκεφαλίας», εἰς τὸ κράτος τῆς Οὐκρανίας. Μέχρι δὲ καὶ τῆς συγκροτήσεως εἰς ὅμα τῆς ἐν Οὐκρανίᾳ Ἱεραρχίας καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς, κατόπιν ἐκλογῆς, ἀναδείξεως ῥοκαθημένου, πρὸς ὃν καὶ κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν χορηγηθήσεται ἀρμοδίως πατριαρχικός καὶ Συνοδικός Τόμος, γνωρίζομεν τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι ὅτι ὑπερτάτη κανονικὴ ἀρχὴ ἐν Οὐκρανίᾳ ὑπάρχει καὶ λέγεται ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ὡς ἔκπαλαι.

Τὰς εἰρημένας ταύτας ἀποφάσεις τῆς Μητρῶς Ἐκκλησίας ἠθελήσαμεν νά σωμεν εἰς γνώσιν τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, διὰ τῶν ὀρισθέντων Ἐξάρχων ἡμῶν ἐν ἔβῳ, ἀλλ' ὑμεῖς, δυστυχῶς, ἡρνήθητε τὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν. Ἐπανερχόμενοι οὖν

